

je spev kot dih nad rožami pokojen,
kipeč kot gorskih rek peneči val,
gasnoč kot dan, v morjá prelestju rojen —

O, ljubiš me? Ljubav je čist kristal,
kristalna čaša mojega življenja —
in v njej sem svojo dušo tebi dal.

O, koliko je v duši sanj, brstenja!
Vso dalj zagrne cvetje in vse dni
in najina ljubav nikdar ne jenja —

Molčiš? V opojnem snu ti dlan drhti . . .

Stari Favni poje.

S srebrnim bleskom je posut tihotni val
in stari park trepeče v snu,
v sobani mračnega gradú
na strune v zvezdno noč nekdo je zaigral.

O sladki čar opojnotrudnih melodij,
je v tebi smeh, je v tebi jok?
Skrivnosten si kot šum globok,
ko se nad parkom prve vesne dih gubi.

S srebrnim bleskom je posut tihotni val —
Ze tisoč vesen tu sem snul
in tisoč pesmi tu sem čul
in tisoč zlil jih v svojo bronasto piščal.

In tisoč parov tu je sanjalo v nočeh,
ko se je v cvetje zgrinjal breg,
in tisoč tu sem čul priseg
in ni jih motil smeh, moj bronasti posmeh.

In tisoč snov so pokopali pod zemljó,
 ko z gor zavela je jesen
 in v trudno žalost potopljen
 ostal je stari park s pobeljeno glavó.

Le jaz sem tu ostal in večni moj smehljaj
 in moja bronasta piščal
 in le tihotni, čisti val
 in zvezd srebro in noč in šumni stari gaj.

O noč, o blesk razpalih, zrušenih palač —
 Ne, čuj, tam v gradu kdo igra
 in vriska lok in trepeta.
 O, kaj si spev, opojni spev? — Ah, smeh in plač...

Večerna harmonija.

Spi morje. V parku sanjajo ciprese,
 Kupido marmorni se v bregu smeje,
 posute s srebrom lune spe aleje,
 šepet fontan drhti skoz tihe veje;
 nad nama stare sanjajo ciprese.

En sam spomin zagrnil je vso dušo:
 ko so nad morjem dalje zagorele
 in so nad mestom line ave pele,
 objele so me tvoje roke bele.
 Ta sam spomin zagrnil je vso dušo.

In zdaj si morju duše morska zvezda.
 O čuj moj spev! Šumijo ga ciprese,
 šumijo ga polnočnih dalj zavese,
 ki v žametu nad zvezdami blesté se:
 O zdrava, moje ladje morska zvezda!

In moja jadra so sneženobela,
 čez noč preplovejo morjá tišine,